

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 237/08-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2008 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti M., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. S. C., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7 Co 224/2007 z 30. novembra 2007, za účasti Krajského súdu v Žiline, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti M., s. r. o., o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2008 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti M., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 224/2007 z 30. novembra 2007 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne bola účastníčkou súdneho konania vedeného Okresným súdom Žilina (ďalej len „okresný súd“) o zaplatenie sumy 6 978 Sk s príslušenstvom. Okresný súd rozhodol v právnej veci sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 8 C 203/2006 z 13. júna 2007, ktorým zaviazal žalovanú na zaplatenie istiny a úroku z omeškania podľa vyčíslenia predloženého sťažovateľkou. Okresný súd predmetným rozsudkom nepriznal sťažovateľke právo na náhradu trov právneho zastúpenia dôvodiac, že právny zástupca sťažovateľky je zároveň jej konateľom. Sťažovateľka podala proti uvedenému prvostupňovému rozsudku, konkrétne proti jeho výroku o nepriznaní náhrady trov konania, odvolanie, v ktorom poukázala na to, že jej právny zástupca je síce aj jej konateľom, avšak v súlade s § 20 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o advokácii“) si ho vybrala spomedzi advokátov zapísaných v zozname advokátov Slovenskej advokátskej komory a 6. februára 2007 mu udelila splnomocnenie na jej zastupovanie v predmetnom konaní.

O odvolaní sťažovateľky rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 7 Co 224/2007 z 30. novembra 2007 tak, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 8 C 203/2006 z 13. júna 2007 v odvolaní napadnutom výroku (výroku o trovách konania) potvrdil.

V nadväznosti na uvedené podala sťažovateľka 16. mája 2008 prostredníctvom svojho právneho zástupcu v súlade s § 243e Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti označenému uzneseniu krajského súdu v spojení s rozsudkom prvostupňového súdu. Na uvedený podnet odpovedala Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) listom

z 20. mája 2008, ktorým potvrdila prijatie podnetu sťažovateľky, a zároveň jej oznámila, že vec postúpila Krajskej prokuratúre v Žiline (ďalej len „krajská prokuratúra“) na vybavenie.

Prokurátor krajskej prokuratúry listom z 26. júna 2008 (doručeným 30. júna 2008) sťažovateľke oznámil, že sa *„s napádanými rozhodnutiami v plnom rozsahu stotožnil... a nakoľko dôvod na podanie mimoriadneho dovolania nezistil“*, jej podnet odkladá.

Podľa názoru prokurátora krajskej prokuratúry, odvolávajúceho sa na judikatúru Českej republiky *„analogicky, konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorý v zmysle ustanovenia § 21 ods. 1 OSP je oprávnený konať v občianskom súdnom konaní za spoločnosť priamo, nemôže súčasne vystupovať v spore ako advokát. Osoba oprávnená konať menom právnickej osoby ako jej štatutárny orgán, nemôže byť súčasne splnomocnencom tejto právnickej osoby a nemôže jej z tohto dôvodu ani vzniknúť právo na odmenu advokáta“*.

Sťažovateľka s týmto názorom nesúhlasí a zastáva stanovisko, že uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Co 224/2007 z 30. novembra 2007 v spojení s oznámením krajskej prokuratúry sp. zn. Kc 53/08 z 26. júna 2008, ktorým prokurátor krajskej prokuratúry odložil jej podnet na podanie mimoriadneho dovolania smerujúci proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 7 Co 224/2007 z 30. novembra 2007, ako aj rozsudku okresného súdu sp. zn. 8 C 203/2006 z 13. júna 2007, boli porušené je označené práva.

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka obrátila so sťažnosťou podľa čl. 127 ústavy na ústavný súd tvrdiac, že ju *„ako oprávnená osoba v zmysle § 53 ods. 3 zákona o Ústavnom súde podáva v zákonnej dvojmesačnej lehote“*.

V ďalšej časti sťažnosti cituje sťažovateľka relevantné články ústavy (čl. 46 ods. 1 a čl. 127 ods. 1 a 2), dohovoru (čl. 6 ods. 1 a čl. 13), listiny základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 2), ako aj ustanovenia zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov [(ďalej len „zákon o ústavnom súde“) § 25 ods. 1, a 2], OSP (§ 24 ods. 1, § 25 ods. 1) zákona a advokácii (§ 20 ods. 1,

§ 21, § 24 ods. 1 až ods. 3) a Obchodného zákonníka (§ 133 ods. 1) a podrobne ozrejmuje, v čom vidí arbitrárnosť namietaného uznesenia, v dôsledku čoho malo dôjsť k namietanému porušeniu jej práv.

Na podporu svojej argumentácie sa sťažovateľka odvoláva na právny názor vyslovený Krajským súdom v Košiciach, ktorý v obdobnej veci dospel k odlišnému názoru ako krajský súd v namietanom uznesení, resp. prokurátor krajskej prokuratúry.

V záverečnej časti svojej sťažnosti sa sťažovateľka zaoberá podmienkami konania pred ústavným súdom, ktoré sú podľa nej v danom prípade splnené, navrhuje prijať jej sťažnosť na ďalšie konanie, v ktorom ústavný súd rozhodne týmto nálezom:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Uznesením Krajského súdu v Žiline, sp. zn.: 7 Co 224/2007 zo dňa 30. 11. 2007 bolo porušené právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

3. Uznesenie Krajského súdu v Žiline, sp. zn.: 7 C 224/2007 zo dňa 30. 11. 2007 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie, v ktorom bude krajský súd viazaný právnym názorom ústavného súdu (§ 56 ods. 6 Zákona o ústavnom súde).“

Zároveň sťažovateľka žiada aj o uhradenie trov konania, ktoré jej vznikli z dôvodu právneho zastúpenia, a to v celkovej sume 3 312 Sk.

Ústavný súd poznamenáva, že tvrdenie sťažovateľky o porušení jej práv oznámením krajskej prokuratúry sp. zn. Kc 53/08 z 26. júna 2008 obsiahnuté v texte sťažnosti sa do návrhu na rozhodnutie – petitu sťažnosti, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), nepremietlo.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Co 224/2007 z 30. novembra 2007.

Z obsahu sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že namietané uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 11. apríla 2008. Sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 14. júla 2008 a na poštovú prepravu podaná 11. júla 2008, to znamená po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty ustanovenej pre tento druh konania pred ústavným súdom. Preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť ako oneskorene podanú.

Podľa sťažnosti sťažovateľka počíta začiatok plynutia lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde od 30. júna 2008, keď jej (ako aj jej právneho zástupcovi) bolo doručené oznámenie prokurátora krajskej prokuratúry sp. zn. Kc 53/08 z 26. júna 2008, ktorým odložil jej podnet na podanie mimoriadneho dovolania smerujúci proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 7 Co 224/2007 z 30. novembra 2007.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, že podnet na podanie mimoriadneho dovolania generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky [§ 243e až § 243j OSP] nemožno z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy, a preto na jeho podanie z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu nemožno prihliadať (m. m. I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, IV. ÚS 200/05 a iné).

Podľa konsolidovanej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré navrhovateľ (sťažovateľ) nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Ustanovenie § 243e ods. 1 OSP totiž neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť každému podnetu. Je na voľnej úvahe generálneho prokurátora Slovenskej republiky rozhodnúť, či podá alebo nepodá mimoriadne dovolanie (táto voľná úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie mimoriadneho dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. II. ÚS 42/01, I. ÚS 67/02, III. ÚS 11/04).

Takýto podnet nie je teda iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, a preto nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv. Plynutie uvedenej lehoty nie je totiž závislé na snahe sťažovateľa využiť mimoriadne opravné prostriedky, ale na naplnení skutočností uvedených v ustanovení § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 209/03, I. ÚS 233/03).

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok týkajúcich sa porušenia práv uvedených v sťažnosti a z rovnakého dôvodu nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uvedených v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. augusta 2008